

[Statsministeren.]

været flotte nok, da vi samledes med disse Repræsentanter. Sandheden er imidlertid, at vi sagde noget helt andet til dem, end det ærede Medlem refererede, vi sagde nemlig til dem: Lad os nu faa Planer om, hvad Erhvervene mener der kan tages fat paa af de her givne Anvisninger, og Oplysninger om, hvorvidt Erhvervene mener, der til noget af dette kræves Støtte af Staten; skal der udsendes Repræsentanter, sagde vi, skal der etableres Salgskontorer ude i Verden, skal der laves særlig Reklame, skal der trykkes særlige Kataloger, skal der arrangeres Udstillinger eller indrettes Prøvelagre, og hvis noget af alt dette overstiger Erhvervenes Kræfter, hvis der er Tale om at samle en Række smaa Erhverv til saadan fælles Virksomhed, saa kunde vi tænke os, at her var Omraader, hvor Staten med Held kunde støtte Virksomheden for at fremme dansk Produktions Afsætning i Udlandet. Dette sagde vi, og dette har det ærede Medlem ganske ladet ude af Betragtning, da han læste Referatet fra det paagældende Møde, og det er dog udsendt til Offentligheden den Gang. Det er unægtelig noget andet end at sige til Erhvervene: Her er en Bunke Oplysninger, nu kan I selv om, hvad I vil gøre med dem.

Jeg mener fremdelss, det er en af Vejene, som man bør gaa i et Samfund som det danske. Landbrugserhvervet er jo gennem Tiderne arbejdet op under betydelig Støtte af forskellig Art fra Statens Side, og det forekommer mig da at være lige saa naturligt at støtte den Koncentration af Smaaerhverv, der er nødvendig, hvis man vil søge at vinde frem med Produktionen paa de udenlandske Markeder, som det var at understøtte tilsvarende Forsøg, da Landbruget i sin Tid trængte til betydeligere Støtte end den, der nu er. Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtaler Ønsket om, at det erhvervspolitiske Nævn skal optage Erhvervsspørgsmaal til Drøftelse, forekommer det mig i og for sig at være et overflødigt Ønske, for det er som bekendt selve Nævnets Eksistensberettigelse, at det skal beskæftige sig med de erhvervspolitiske Spørgsmaal. Jeg har for flere Maaneder siden søgt at give Nævnet Arbejde ved at oversende til det Markedsudvalgets Betænkninger med Anmodning om at tage disse op til Drøftelse. Jeg vil antage, at det allerede er sat i Gang. (Christmas Møller: Det eksisterer ikke i Øjeblikket). Eksisterer det ikke? Ja, saa ved jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem vil have sat noget i Gang, naar

det ikke eksisterer. Saa er Talen fra det ærede Medlems Side ganske overflødig. Jeg skal da rolig lade Spørgsmaalet ligge; siden det ærede Medlem nu er kommet til Erkendelse af, at det Nævn, han forlanger skal gaa i Arbejde, ikke eksisterer, er der jo ingen Grund til at tale om det. Men hvis det konservative Folkeparti altsaa maatte have gode Ideer med Hensyn til Erhvervspolitik, behøver de naturligvis heller ikke et Nævn for at komme frem med dem. De kan roligt komme frem her under denne Forhandling eller andre Forhandlinger med deres gode Ideer, og hvis de ikke er modnede dertil, er der sikkert Veje, ad hvilke de kan faa deres gode Ideer ført frem, og de vil naturligvis altid blive prøvet paa behørig Maade, saa man faar det Udbytte af dem, som maatte være rimeligt.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var saa venlig at tage Afstand fra den Socialreform, han endnu ikke kender, i hvert Fald ikke i sin Helhed, og han gjorde det aabenbart udelukkende af een Grund, ikke af manglende social Interesse i og for sig, for det ved jeg fra gammel Tid, at det har det ærede Medlem heldigvis en betydelig Del af, men han gjorde det aabenbart af Frygt for Formueejerne. Han vidste nemlig, at Socialreformen maa tilvejrbringes bl. a. ved, at Formueejerne kommer til at betale en rimelig Skat, det vil sige kommer til at miste den Gave, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for et Par Aar siden forærede Landets Millionærer paa Statens Bekostning. Og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller erklærede sideordnet, at Regeringen slet ingenting kunde faa gennemført af disse Ting, hvis den kædede Socialreformen sammen med Ophævelsen af Gaven til Formueejerne. Det er en mærkelig inkonsekvent Adfærd. De to ærede Medlemmer har som Regeringsparti kun muliggjort Gaven til Formueejerne ved at gennemføre Nedskæringer overfor Aldersrentnydere, Invalider o. s. v., og har man derfor Sympati — hvad begge de to ærede Medlemmer for øvrigt har tilkendegivet — med Socialreformen, er det klart, at hvis den skal føre Tingene paa Plads med Hensyn til at genoprette noget af den Skade, Nedskæringerne forvoldte, og det burde den unægtelig, maa man ogsaa føre paa Plads paa den Maade, at man tilbagefører de Penge, man urimeligt forærede bort til de rigeste i Landet, for at anvende dem til Udbedring af Skaden. Det er ulogisk at tale om, at man ikke kan kæde de to Ting sammen. Det var Venstres Regering, som i 1928—29 kædede disse to